

Hoofdstuk 100

Lieve kleinkinderen,

Het eerste kusje dat ik van een meisje kreeg kan ik mij nog heel goed herinneren. Ik was zeven jaar oud en was ziek. Boukje, een klasgenootje van mij kwam met een sinaasappel in haar hand bij mij op ziekenbezoek. Ik weet nog de geur van haar haren.

En het eerste kusje dat ik van jullie omie kreeg? Ja, die kreeg ik in december 1969, twee dagen voor Kerst, toen ik haar ophaalde uit Lochem waar omie bij Bartiméus werkte. Ik heb haar die avond in mijn auto naar haar ouders in Loppersum gebracht. En hoe de geur van haar haren was? Ik weet het niet meer....

Hoofdstuk 100 - Vredesbloed - 2 Samuël 3, 4 en 5

Misschien had legeraanvoerder Abner er toch meer moeite mee om zijn koning Isboeth vaarwel te zeggen en over te lopen naar koning David, dan hij eerst gedacht had. Maar de breuk kwam toch en wel om de volgende reden.

Tijdens zijn leven had koning Saul een bijvrouw gehad, die Rizpa heette. En Abner werd verliefd op deze nog jonge weduwe. Hij wilde met haar trouwen. Maar koning Isboeth vond dat geen goed idee. Een man als Abner trouwde toch niet met een koningin, één van de vrouwen van zijn vader? Het leek er wel op dat hij zelf koning wilde worden!

Koning Isboeth gaf geen toestemming en daar werd Abner zo kwaad om dat hij zijn diensten aan de koning opzei. Hij liet de koning weten dat hij in het vervolg voor koning David ging werken.

Ja, en dat deed hij ook. Hij stuurde boden naar koning David met de boodschap dat hij hem graag wilde helpen om alle stammen van Israël in zijn koninkrijk samen te brengen en of koning David genegen was met hem een verbond te sluiten.

Natuurlijk wilde David dat graag. Wanneer Abner hem hielp, dan zou hij zelfs zonder strijd de andere stammen van Israël aan zijn koninkrijk kunnen toevoegen en dan zou hij zich eindelijk kunnen bevrijden van de Filistijnse overheersing.

Maar nu Abner hem om een gunst vroeg, kon hij ook iets terugvragen. Geslepen als David was, liet hij Abner weten: ‘Dat is goed, ik wil wel een verbond met u sluiten, maar op één voorwaarde: Geef mij mijn vrouw Michal terug. Ik kreeg haar als bruid van koning Saul.’

Het was David al die jaren dat hij in het Zuiderland rondzwierf een doorn in het oog geweest dat zijn schoonvader koning Saul, zijn vrouw Michal aan een andere man had gegeven. Zij was eerlijk zijn vrouw en om haar te krijgen had hij zelfs zijn leven gewaagd. Nu was er de gelegenheid en nu wilde hij haar terug hebben.

En zo stonden op zekere dag Abner met twintig soldaten voor het huis van Paltiël, de tweede man van Michal. Abner eiste zijn vrouw. Paltiël en zijn vrouw hadden nooit kinderen gekregen, maar toch hield Paltiël veel van zijn vrouw. Het viel hem zwaar om zijn vrouw af te staan. Maar wat gaf het dat hij tegen Abner zei dat hij zijn vrouw niet kwijt wilde? David had gesproken en zoals die het wilde, zo zou Abner het uitvoeren. Michal was de prijs die hij moest betalen om Davids gunst te verwerven. Nu, dan deed hij dat toch!

Al huilend liep Paltiël achter zijn vrouw Michal en achter de soldaten aan tot op een gegeven moment Abner er genoeg van kreeg. Hij bleef staan, keek de man dreigend aan en zei: ‘Nu is het afgelopen met jouw gejack. Ga terug naar huis. Of anders....!’ Abner tastte naar zijn gordel waar zijn dolk aan hing. Paltiël moest nu wel gehoorzamen. Bedroefd ging hij naar huis. Het was daar leeg en stil nu Michal daar niet meer was.

In Hebron werd Abner met alle eer en egards ontvangen. De koning nodigde hem uit om bij hem aan tafel te komen eten en al heel snel waren ze het over alles eens. Abner nam het op zich om de oudsten van alle stammen bij David te brengen en dan zouden ze hem allemaal als hun koning erkennen. Als grote vrienden namen ze afscheid. Opgelucht, blij en zelfverzekerd ging Abner het noorden in, terug naar huis.

Hij was nog niet eens ver de poort uit toen Joab en zijn broer Abisai thuiskwamen van een krijgstoet. Toen Joab hoorde wat David had gedaan werd hij woedend. Direct ging hij naar het koningshuis en zei tegen David: ‘Wat heeft u gedaan! Begrijpt u dan niet dat Abner een bedrieger, ja een spion is? Hij wil gewoon weten wat uw plannen zijn en daar zijn voordeel mee doen. Eerst heeft hij Isboseth, de zoon van Saul koning gemaakt en nu laat hij hem als een baksteen vallen. Begrijpt u dan niet dat hij ook u verraadt, wanneer hem dat het beste uitkomt!’

Terug uit het koningshuis van David liet Joab een bode achter Abner aansturen, om hem terug te laten komen. Even later toen Abner eraan kwam, ging Joab hem glimlachend tegemoet. Heel vriendelijk groette hij hem.

‘Ik heb gehoord dat je ons wilt komen helpen,’ zei Joab. ‘Dat is mooi, maar er zijn een paar zaken die ik met je moet bespreken. Laten we naar het poortgebouw gaan. Daar is het rustig en kan niemand ons horen.’ Zonder erbij na te denken liep Abner met hem mee. Het viel hem honderd procent mee dat Joab niet meer kwaad op hem was. Dat had hij niet verwacht. Maar in het donkere portaal van het poortgebouw trok Joab hem naar zich toe en stak hem met zijn dolk dood. Joab raakte hem precies op dezelfde plek waar Abner zijn broer Asaël doodgestoken had.

Joab doodt Abner.

Toen David hoorde wat er was gebeurd, raakte hij volkomen overstuur. Nu was in één klap alles kapot gemaakt! De oudsten van de andere stammen zouden hem nu beslist niet meer als hun koning willen hebben....

Kwam bij, dit was zo'n gemene moord. Ja, het was waar, Abner had Asaël gedood, maar dat was in de oorlog gebeurd!

Maar dit was doodslag in vreedstijd! Dit was vredesbloed voor oorlogsbloed en als hij niet oppaste zou deze bloedschuld op zijn hoofd terecht komen. Het hele volk moest weten dat Joab de schuldige was en dat hij, David, hier niets van geweten had.

Hij riep zijn bedienden en zei tegen hen: ‘De Heer weet dat ik en mijn familie onschuldig zijn aan de dood van Abner! Wij kunnen er niets aan doen dat Abner gedood is. Joab is de schuldige! Daarom hoop ik dat hij en zijn familie gestraft worden. Ik hoop dat er in Joabs familie altijd iemand is met een ernstige ziekte. Of iemand die moeilijk loopt, honger heeft of sterft door geweld.’

Diezelfde dag nog werd Abner begraven en koning David zelf liep mee in de rouwstoet achter de baar aan. Zelf Joab moest verplicht meelopen. Maar berouw had hij niet. De dood van zijn jongste broer was met bloed gewroken. *Oog om oog en tand om tand*. Zo had hij het van jongs af aan geleerd. En voor het koninkrijk van David was het ook beter dat Abner niet meer leefde.

Die avond maakte koning David een rouwlied voor Abner en de hele dag at en dronk hij niet. Zo maakte hij zijn volk duidelijk dat hij geen schuld had aan de dood van Abner.

Maar, Joab de moordenaar van Abner, werd niet gestraft. Hij kreeg de doodstraf niet, die hij verdiend had: David kon hem niet missen... Binnenkort begon de strijd tegen de Filistijnen.

Toen het bericht van de dood van Abner Machanaïm bereikte, wist koning Isboeth zich geen raad. Abner had hem koning gemaakt en nu die er niet meer was, had hij niemand meer die zijn belangen behartigde en die voor hem kon vechten. Hij voelde aan dat het gedaan was met zijn koningschap. Zijn mensen zouden hem verlaten en naar David overlopen. Wat moest hij doen? Het land uitvluchten, maar naar welk land? Hij wist het niet. Maar voordat het zo ver was, kwam ook Isboeth door moordenaarshanden om het leven.

Op een middag terwijl de zon op zijn hoogste punt stond, lag koning Isboeth te slapen. In het koningshuis was het stil. De soldaten van de lijfwacht zaten in de schaduw van de hoge muren.

Er kwamen twee mannen aan die heel rustig en kalm het koningshuis binnenliepen. Het waren bekende gezichten en daarom werden ze niet gecontroleerd. Ze konden rustig hun gang gaan. Ze liepen door de lange gangen, waar normaal gesproken alleen de bedienden van de koning mochten komen. Een enkele dienaar van de koning die hen tegenkwam, knikte hen vriendelijk toe. Iedereen kon zien dat deze broers Baäna en Rechab voor de koning weer iets meegebracht hadden van een rooftocht, want ze droegen elk een gevulde zak bij zich.

Maar ze wilden hun koning helemaal geen geschenken brengen. Ze gingen heel brutaal de slaapkamer van de koning binnen en terwijl hij lag te slapen staken hem dood. Het hoofd van Isboeth sloegen ze met een zwaard van zijn lichaam en stopten die in één van beide zakken. Daarna liepen ze weer rustig naar buiten, net alsof er niets gebeurd was. Verder liepen ze, de warme straten door, de poort uit, de velden in. Pas toen ze zich veilig voelden begonnen ze te rennen. Ja, wanneer de bedienden van de koning hem straks dood zouden vinden, dan wisten ze direct wie de daders waren en kwamen de soldaten achter hen aan. De hele middag bleven ze rennen, zo snel ze konden. Zelfs de hele nacht bleven ze doorgaan. Toen de zon opkwam waren ze dicht bij de stadspoort van Hebron, de stad waar koning David woonde. Bij de poort van het koningshuis vroegen ze

of ze met een belangrijk bericht uit Machanaïm, direct bij koning David toegelaten konden worden.

Terwijl koning Isboeth lag te slapen staken hem dood.

Toen ze voor David stonden maakten ze een diepe buiging en zeiden: ‘Majesteit, wij brengen u goed nieuws: Isboeth, de zoon van uw vijand Saul die u wilde doden, is dood. Vandaag heeft de Heer zich gewroken aan het huis van Saul en zijn laatste zoon. En omdat u moet weten dat wij de waarheid spreken: kijk, hier in deze zak is het hoofd van Isboeth, die koning in Machanaïm was.’

Deze beide moordenaars dachten niet anders of David zou dit nieuws geweldig vinden en hun een boodschappersloon geven. En hoogstwaarschijnlijk zouden ze tot officier in zijn leger worden benoemd. Maar toen David het bloederige hoofd zag, sprong hij wit van kwaadheid overeind. Dachten deze nietsnutten nu echt dat hij deze laffe moord kon waarderen en hun zelfs nog een beloning geven? Goed, ze zouden hun loon hebben, maar anders dan ze gedacht hadden! ‘Zo waar als de Heer leeft,’ riep David uit, ‘de Heer die mij uit alle noden verlost heeft, zal jullie straffen. *Jullie zijn moordenaars!* De man die mij het bericht bracht dat koning Saul gesneuveld was op het slagveld bij Siklach, heb ik laten doden. Maar wat jullie gedaan hebben is nog veel erger! Een rechtvaardig man die op zijn bed lag te slapen hebben jullie vermoord! Jullie hebben onschuldig bloed vergoten.’

Koning David gaf een teken en soldaten van zijn lijfwacht grepen deze beide mannen en doodden hen. Daarna werden hun handen en voeten afgehakt en hun lijken werden opgehangen bij de grote waterput van de stad Hebron. Alle mensen konden zien dat David geen schuld had aan deze laffe moord.

Het hoofd van koning Isboseth werd eerbiedig begraven in het graf van Abner, dat ook in Hebron was.

Niet lang na de dood van Isboseth kwamen de oudsten van alle stammen naar Hebron en zalfden David als koning over heel Israël. Meer dan zeven jaren was David koning in Hebron geweest, een koning bij de gratie van de Filistijnen. Nu was hij eindelijk wat de oude profeet Samuël hem toegezegd had: *koning over heel Israël, koning over Gods eigen volk.*

David begreep heel goed dat de Filistijnen dit niet accepteerden. Zij wilden niet dat Israël één groot en sterk land zou zijn. Maar David vertrouwde op God, die hem uitgekozen had en in de naam des Heren durfde hij de grote strijd aan met de vijf Filistijnse koningen.

Een paar jaar later waren de Filistijnen verslagen. Het land Israël was voorgoed vrij. En koning Achis van Gath was een vazal van koning David geworden.

David koning over heel Israël, koning over Gods eigen volk.